

IZPOVED

A L O J Z G R A D N I K

Jaz mrzim trga hrupni vik in šum
in votli grom tribunovih besed,
steptano pot in cilj blodljivih čred,
češčenje pašnikov in slavo trum.

Več mi je borca enega pogum,
ki proti sebi zove v boj ves svet,
požiga, ruši pot in novo sled
njegov nemirni razkopava um.

Več so samote svete mi tišine,
pogovor sam s seboj in več v globine,
v vrtince srca lastnega pogrez.

Samó kdor vidi svoje korenine,
premeri debla moč in vej višine
in vé, kako je daleč do nebes.

ZADNJI POZDRAV

(Staroegiptski motiv.)

A L O J Z G R A D N I K

Pred mano smrt. Podaja mi roké
kot bolnemu, ko zdravje vrača se
in znova jutranji mu sveti zor.

Pred mano smrt. Poljublja mi obraz.
Sladak nje dih je, kakor preko jas
razcvétenih zefirja rahli pih.

Pred mano smrt. Odganja vale muk
kot lotosa omamni duh, kot drug,
ki žejnemu ponudil je napoj.

Pred mano smrt. Hladi srce, telo,
kot v vigredi na prašno pot lijo
bleščeče kapljice oblačnih ros.

Pred mano smrt. Končana zdaj je pot.
Sprejema me jetnika, ki nazaj
spet vrača se, pozdravlja ródni kraj.

MOLITEV

A L O J Z G R A D N I K

O, blagoslovi Bog nam naša trda,
opočna tla, naš up, naš trud in znoj,
krvi nemire in grobišč pokoj —
o, blagoslovi Bog nam naša Brda!

O, blagoslovi hiše krov in hleva
in latnike pred hišo, črešenj sad
in breskev cvet in pôlni sod in kad,
ko breme trt jeseni dozoreva!

In blagoslovi nam, o blagoslovi,
očvrsti z vedno slajšimi sokovi,
drevó besede naše osamelo.

In kjer odpade z njega list, o daj,
da ko se v solncu spet povrne maj,
stotero novih listov bo brstelo.

USMILJENKI

A L O J Z G R A D N I K

Vsi v potu težkih, ledenečih srag,
išoč izhod s steklenimi očmi,
po vrsti stopajo na smrtni prag,
utrujeni, izmučeni, zasopli.

V vročini zunaj se sušijo parki
in solnce skuša oživeti tok
usihajoče, strjene krvi.

Nobeni žarki niso tako topli,
kot topli so dobrotni, mili žarki
vsevdilj se darujočih tvojih rok.